

Forhandling

Carsten Andersen (SF):

Jeg skal takke for ministerens besvarelse af forespørgslen, men jeg synes nok, der er nogle ting, som kunne trænge til en uddybning, for det er, som om man nu slår hovedet mod retfærdighedens mur, nemlig den mur, som hedder: I har et formelt regelsæt; og ministeren brugte udtrykket, at der bliver holdt orienterende drøftelser. Det er da også sket vedrørende denne redegørelse, inden den blev givet, og så har vi overholdt samarbejdsudvalgsreglerne.

Ministeren og jeg bevæger os nok i hver sin verden, hvor ministeren på departementschefniveau, på ledelsesniveau, får orientering om, hvordan det går med samarbejdsmulighederne, og om samarbejdsaftalerne bliver overholdt, og det får ministeren så en positiv melding om. Jeg deltager i møder rundt omkring på arbejdspladserne, snakker med folk, der arbejder, og som deltager i møder på samarbejdsudvalgsniveau, og spørger dem: hvordan går det så? Så siger de: jo, når vi kommer i samarbejdsudvalget, får vi at vide, at de og de ting vil ske, og de vil ske på den og den måde. Og så kan vi diskutere, om det er skidt eller kanel.

Ministeren har en oplevelse af, at der bliver diskuteret i samarbejdsudvalget. Jeg har en oplevelse af, at sagerne bliver forelagt samarbejdsudvalget som et fait accompli. Og så kan vi jo godt have ret begge to, nemlig at sagen måske har været omkring samarbejdsudvalget, men nogen reel indflydelse har medarbejderne ikke, selv om de f.eks. siger: jamen hvis vi nu gjorde tingene på en anden måde, hvis vi nu gjorde det sådan og sådan, ville vi måske kunne få noget bedre ud af det. Det er det, der er indholdet i det, hr. finansminister, og det, der skal presses på med at komme ud og få sagt derude, er: I skal ikke bruge samarbejdsudvalget som et efterretnings- og orienteringsorgan, hvor I gør medarbejderne til gidsler, men I skal medinddrage dem i udformningen af disse ting. Og når jeg, som ministeren hentyder til, bliver ved med at spørge og bliver ved med at henvende mig om disse ting, er det for at holde gang i dem og holde fast i dem.

Jeg er enig med ministeren i, at det lykkes ikke fra den ene dag til den anden. Nej, det skal en vis herre vide, men hvis man ikke gør

noget, hvis ikke man hejser sejlet, kommer man jo ikke nogen vegne. Og da oplever jeg så, at der kommer en anden politik, når man næsten tier mulighederne for samarbejdsudvalget ihjel. Nuvel, I har den 13. juni 1984 skrevet ud til de forskellige ministerier, nuvel, de forskellige ministerier har sendt det ud, nuvel, I diskuterer det på departementschefplan, men lad os komme lidt længere ned i strukturen, lad os komme lidt længere ned i det, som er virkeligheden.

Jeg havde egentlig forberedt mig på at fortælle lidt om, hvordan Jan Carlzon medinddrager personalet og får både personalet og de faglige organisationer som medarbejdere i udviklingen af en organisation, en virksomhed, og jeg skal henvise medlemmerne til at læse hans bog. Jeg tror ikke, at man i Administrationsdepartementet har læst den. Man citerer fra den, man henviser til den og tager gøglet, men materien tager man ikke op. Prøv at læse nogle af disse ting! Jeg er ikke enig i alt, hvad der står, for der er meget del-og-hersk-politik, men der er mange gode ting i den arbejdsstruktur, der omtales.

Så er der en anden ting, som også kan skabe vanskeligheder for samarbejdsmulighederne og en positiv holdning fra medarbejderne til udviklingen. Det er, at man idelig kører frem med den personalenedskæring og den indskrænkning, der skal ske. Finansministeren har meddelt, at der i 1988 skal spares 2,8 pct. på personalerammen, og det betyder, at der er 97,2 pct. ansatte, der skal lave det samme, som 100 pct. laver i år. Den problematik bliver ikke diskuteret, og der bliver ikke samtidig fra politisk side sagt, hvad det er for nogle ting, vi skal indskrænke. Når man står på Hovedbanegården en kold januar- eller marts morgen og venter på et S-tog, som ikke kommer, fordi der ikke er uddannet personale til at køre det, burde der faktisk være et billede af finansministeren eller trafikministeren på opslagstavlen, hvorunder der stod, at dette var et af resultaterne af regeringens - ikke moderniseringsprogram, men personalepolitik. Det var måske en af den slags moderniseringer, der kunne medføre, at folk i alle tilfælde i hverdagen kunne føle, hvad det er for nogle resultater, den borgerlige regering har fået igennem også på disse områder.

Jeg er glad for, at finansministeren læste det afsnit op af status for moderniseringen.